

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Cap. 31. De eo, quod illi hac ipsa in re evenit cum alijs Sanctis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

flores, atque cum ab eo fuero iussus, illos exhibeam ac offeram Sanctissimæ Virgini Dominæ Nostræ, nomine omnium Religiosorum nostræ sanctæ Religionis, quæ libentissimè hoc donum suscipit, & gratissimo animo: gemmas, propter veram sententiam; & flores, propter bo-

nam intentionem ejus, qui illos offert. Ingens cepi solatium ex his dictis. Dum autem mihi valediceret, dixit mihi: Accipe hanc gemmam ex mea manu, ut conforteris ac recreeris in Domino; & impietatis illam meo pectore, impertiensque mihi suam benedictionem, discessit.

CAPUT XXXI.

De eo, quod illi hac ipsa in re evenit cum alijs Sanctis.

Videtur Gloriosus sanctus Ildephonsus voluisse docere Concionatores modum publicandi in quavis concione Purissimam Conceptionem Beatissimæ Virginis, cui fuerat tantopere addictus in vita. Cum enim eo tempore Valli soletis saepe concionaretur loci Episcopus D. Franciscus Sobrinus, quem Marina apprime noverat, & quo frequenter usa fuerat conscientie arbitro, essetque quasi afflicta, quod non posset audire ullam concionem, dixerunt illi ipsius Angeli: Noli affligi, brevi enim aliquam audies, quæ tibi magnum adferet solatium. Subito conspexit venientem Gloriosum S. Ildephonsum, qui in admirabili cathedra ibi extructa, superponens manum uni ejus lateri, & alterum alteri, exorsus est dicendo: Laudetur purissima Conceptio Beatissimæ Virginis MARIÆ, immunis à peccato originali. Ac deinde dixit admiranda, quam omnes creature sint obligatæ suo Creatori.

§. I.

Sed mirabilius est, quod illi contigit cum ipsomet Episcopo Domino Francisco Sobrino, qui modico post tempore diem obierat, & migraverat ad Cælum, sicut sancta ipsius vita, & multa obsequia, qua per complures annos exhibuit Divinæ Majestati, merebantur. Profectus fuerat Madritum, vocatus à Rege Philippo Tertio, ad negotia concernentia Conceptionem Beatissimæ Virginis, atque

tum vivere desijt in Januario anni 1618. Paulo post comparuit Marina, gaudens, dixitque ipsi: Constet tibi, me in honore mortis habuisse ingens solatium, propter obsequium, quod exhibui DEO, & sanctissimæ ipsius Matri, in defendenda ejus Purissima Conceptione. Tum, ait ipsa, ego illum interrogavi: Dic mihi autem, sancte Pater, quid hoc super argumento ibi rescivisti, & quid vidisti? Respondit mihi peramocè: Quod intellexi, defendi, & credidi, id hic vidi & cognovi; atque hoc dicto à me discessit, relinquens me in quodam raptu meæ animæ. Post biduum oblata mihi quâdam occasione loquendi de materia hujus sanctæ Conceptionis, cum aliqua persona, dum hac de re cogitarem, alloquutus est me iterum, & cum magno ardore, bis terve eadem verba repetens, mihi dixit: Noli esse timida, noli esse timida, neque pudibunda, in loquendo de hoc argumento, nec intermitte promovere, pro viribus, hanc sanctam opinionem, quam tenes.

§. II.

Per idem tempus, quidam Religiosus Sancti Dominici differens de hac materia, aperuerat causam, ob quam non crederet his novis revelationibus, dicendo: Quare, cum DEUS possit inspirare Pontifici hanc veritatem Conceptionis, id non faceret? & quomodo manifestaret res tam admirandas, nisi famina? esseque rem valde difficilem, cogi-

rare, quod ista femina possit integram Religionem perducere in suam opinionem. Devenit hac res in notitiam Marine, cumque ipsa eam perpenderet, agens cum Domino, dicta illi fuerunt ab eo ista verba: Nunquid ego forte opus habeo magnis instrumentis, ut loquantur admirandis & stupendis operibus id, quod ego volo facere? Nunquid pro subijciendo mihi mundo, & fundanda mea Ecclesia, elegi magnos & eximios Sapientes? Non, profecto, sed pauperes, & rudes piscatorculos, qui exercebant suis refectis retibus hanc artem? Et nonne, cum possem loqui per me ipsum, & per Angelum, vel alio modo, quo voluissem, loqui volui per asellam Prophetæ Balaam, & sæpe loquor per innocentes infantes, ac per simplices & idiotas: neque cupio aut volo loqui cum ijs, qui suo intellectu & ingenio naturali volunt humanæ similem reddere scientiam meam Divinam, voluntque indagare veritatem meorum iudiciorum, & illa penetrare atque scrutari, cur non fiat hoc, & cur fiat illud; quos oportet animadvertere, ne se intromittant in explorandam veritatem meorum sapientissimorum iudiciorum? Estne fortasse mihi quidpiam novi, loqui cum humilibus & parvulis, ac bene dispositis, nec non facere magna opera per debilia instrumenta? Antiquum est id, ac ordinarium, atque dignissimum meam Majestatem ac Sapientiam, & facio; quod volo, pro meo libitu, non indigens ullâ re, vel quoquam homine. Unde discitur ac discendum est, quid sit infinitudo meorum iudiciorum, ac tenuitas & exiguitas humanæ scientiæ.

§. III.

Adjungamus hoc loco, quomodo approbaverint id, quod de hoc argumento est scriptum, duo Religiosi Patriarchæ, Sanctus Dominicus, & Sanctus Ignatius. Agenti mihi, inquit, aliquando manebat cum DEO, indicavit Divina Majestas, more consueti, præstandam aliquam extraordinariam misericordiam. Statim instantissime petij à DEO sanctissimum ipsius

lumen, pro cognoscendis ejus veritatibus, iisque assequendis. Et post biduum, nihil tale cogitans, vidi introeuntes quasi per portam cubiculi, in quo erant Angeli DEI, cum luce & claritate, quosdam sanctos Religiosos, ac postea Beatum sanctum Dominicum, & sanctum Ignatium; quibus ingressis in cubiculum, sancti Religiosi ex eorum ordine collocaverunt quam reverentissimè quasdam sedes, valde mirabiles & magnificas, in quibus confederunt quam modestissimè & gravissimè, meque salutaverunt, & Beatus sanctus Dominicus rogavit sanctum Ignatium honorificè, & reverenter detecto capite, ut ipse me alloqueretur, diceretque mihi, quam ob causam venissent nomine DEI; sed Beatus sanctus Ignatius humillimè, discooperto similiter capite, petivit amore DEI, ut ille id præstaret, cum esset res adeo aqua & conveniens. Perseveraverunt aliquamdiu in hoc sancto certamine, ac tandem, vicit obedientia sanctum Dominicum, & humilitas sanctum Ignatium, ideoque incepit loqui Beatus sanctus Dominicus, & dixit mihi: Soror nostra, vides hinc (& tetigit illum manum) Beatum sanctum Ignatium, Patrem tuum, qui venit ad te invisendam, alloquendam, atque ad gratificandum tibi. Licet verò & ego sim tuus Pater, teque sim adjuturus ac protecturus, in quacumque re potero, isti Benedicto Sancto tamen principalius congruit hoc munus Patris, propter multa tua merita. Et hoc dicendo, aspiciebat quendam sanctum Angelum loquentem cum duobus, ex ijs, qui ordinariè adsunt in meo cubiculo; ac deinde intuitus me, dixit mihi: Nos, Soror, venimus, ita jubente & facultatem, concedente DEO, ut tibi referamus gratias pro eo, quod fecisti & scripsisti de hoc argumento, concernente Purissimam Conceptionem Beatissimæ Virginis, dicimusque tibi, quam id bene factum sit, quamque fuerit gratum DEO, & sanctissimæ ejus Matri. Habe solatium in Domino; qui te propterea remunerabitur. Hoc audito, quodammodo obstupui, & fui mihi correpta, atque confugi ad DEUM, quia

Manum meam propter

propter meos timores omnia mihi videntur nova; & paulo post redij, ac petij, mihi id ignosci à Sancto, qui mihi dixit: Nè te idcirco affligas, Soror. Tum dixi: Benedicte Sancte, ego sum miserabilis peccatrix; & obnoxia cuidam defectui, quem existimo esse superbiam, estque iste, quod mihi aliquando veniat in mentem, quasi eminus: si Papa definiret contrarium nostræ opinionis, & ijs, quæ scripta sunt de dicta materia, quid de me fieret? & quales essent afflictiones meæ animæ, dum arbitrarer, me erravisse? quia veritas, & quod oportet credere, est illud, quod definiverit Papa. Noli affligi Soror (dixit Sanctus) nec admittre istam cogitationem, neque illam cura. Permittè id DEO, nec puta esse superbiam, cum non sit; sed effectus nimiorum tuæ animæ timorum. Hinc mea anima percepit solatium, & fuit recreata. Deinde mihi dixit: Dices meis dilectis Filijs (& nominavit mihi duos) me ipsis agere gratias, pro charitate, quam tibi exhibent, quodque crediderint ijs, quæ scripta sunt, & à Domino Majestatis, atque à sanctissima ejus Matre, favore & gratiâ cumulandos omnes bene affectos Purissime Conceptionis Domine Nostræ, ac Matris DEI. Hoc dicto, rogavit cum humili reverentia Sanctum Ignatium, ut me alloqueretur, diceretque mihi etiam, ac annuntiaret, cur venisset Nomine DEI, ut sic integrè adimpleretur id, quod ipsis erat injunctum, & ego majorem acquirerem notitiam illius veritatis, magisque recrearer, & plus caperem solatij.

§. I V.

TUM Sanctus Ignatius, coniectis in me oculis, mihi dixit: Soror, & Filia nostra dilectissima: scias, velim, persuadèasque tibi indubitanter, Domino DEO Nostro Majestatis, ejusque sanctissimæ Matri, plurimum placuisse omnia ea, quæ fecisti & scripsisti concernentia materiam, de qua est loquutus Beatus Sanctus Dominicus, Purissimæ Conceptionis Domine Nostræ: Gaude, & solatium habe in DEO. Dices etiam Fratri Nostro, & Filio dilectis-

simo, magnopere Domino DEO, ac sanctissimæ ejus Matri, factum illius placuisse, & quod te hac in re juverit, idque à Divina ipsius Majestate illi compensandum maximo præmio, ac fore, ut ei gratificetur. Mihi quoque idem summè placere, agerèque me ipsi gratias, & fecisse illum mihi in eorum gratissimam, facturumque semper acceptissimam, dum tibi succurrerit in omnibus, sollicitusque fuerit de te, ac despectantibus ad animam tuam, & solatium tuum, tanquam de re propria. Hoc illi ex me dices, absque tergiversatione. Dic mihi autem nunc, quomodo valeas, & quem res tuæ habeant successum? Nescio, Benedicte Sancte (dicebam ego) sum plena defectibus, & miserijs, sicut vidisti in eo, quod dixi sancto Dominico, & DEUS te edocebit. Ora pro me Divinam Majestatem. Bene se jam res habet (ajebat Sanctus) ego id faciam, imponensque suam sanctam manum in sinum, exemit rosam candidam instar nivis, & cum aspicerem Beatum sanctum Dominicum, vidi, quod teneret in sua aliam rubram, & mulam perfectissimæ purpuræ. Dum se mutuo intuerentur duo Sancti, intelligentes se invicem, commutaverunt rosas, & surgentes ex sellis, in quibus sederunt, iverunt ad me, donec proximè accederent. Ego admirans hoc mysterium, & pudefacta, quod viderem ad me venientes illos Sanctos, quodque mihi viderentur se inclinavisse, circumspexi oculis animæ, & vidi ipsos agentes cum meo sancto Angelo Custode. Inclinavit se etiam Angelus, & duo illi sancti obtulerunt ipsi eas rosas mysticas, quas ille accepit, & servavit intrà se. Hoc visio fui denuò mirata mysterium, & postquam Sancti rediissent ad suas sellas, interrogavi ipsos humiliter, qualenam mysterium esset illarum rosarum, quas obtulerant meo Angelo. Postea id scies, Soror nostra (dixerunt illi) vale, & quiesce. Nos te commendabimus DEO. Hoc dicto abiverunt, eo modo, quo advenerant. Post octo horas circiter, videns meum sanctum Angelum, qui adhuc ibi manebat, interrogavi ipsum, tametsi cum reverentia, & valde reverenter. Quale fuit illud mysterium

rium rosarum? Pandam tibi id, Soror, pro tuo solatio, dixit Angelus. Rosa alba, quam mihi pro te obtulit sanctus Dominicus, repræsentabat & significabat veritatem mysterij, quale est in se ipso, Purissimæ Conceptionis Domine Nostræ; rubra verò, quam mihi etiam pro te obtulit Sanctus Ignatius, repræsentat ac significat, verè ac fideliter omnia de hoc argumento à te esse scripta. Quòd autem rosas illas permutaverint, quemadmodum vidisti, duo Sancti, factum est ideo, quòd tibi singuli mysticè obtulerint illa duo dona nomine DEI, pro tuo solatio, & bono tuæ animæ. Hoc audito, sui delibuta solatio, agens DEO gratias pro omnibus.

§. V.

Aliam visionem habuit post felicem obitum Patris Magistri Fr. Laurentij Gutierrez, insignis Ecclesiastæ, ac defensoris hujus Immaculatæ Conceptionis, qui cum esset Rector Collegij Sancti Gregorij, istius Civitatis, sepe egit cum Venerabili Marina, estque unus ex ijs, qui superius fuerunt allegati in favorem hujus sententiæ. Sic igitur ipsa ait: Quo-

dam die Jovis (14. Decembris anni 1623.) mihi dictum est, præteritâ vigiliâ Conceptionis Beatissimæ Virginis defunctum esse Tolleti Patrem Magistrum Fratrem Laurentium Gutierrez, ex eodem Ordine sancti Dominici, quæ res me afflixit, eò quòd Ordo jacturam fecisset tanti viri. Commendavi illum enixè DEO in meis indignis orationibus.

Sequenti Sabbatho (16. Decembris) adverti, quòd mihi DEUS vellet præstare gratiam, pandendo mihi aliquod mysterium: & hoc mihi videor quasi expectavisse cum solitudine, quòd nunquam soleo facere; imò me abstraho à ejusmodi rebus; unde habui scrupulum, & fui afflicta, cogitans, me peccavisse. Sanctus meus Angelus Custos autem me pacavit, dicendo: Non est ita, Soror, non deliquisti; imò est naturale, quando expectatur aliqua visitatio, habere talem curam. Deinde paulò post vidi intrantes paulatim ad meum cubiculum multos Angelos, qui

tot fuerunt, ut satis multum temporis consumperint ingrediendo. Omnes gerebant palmas in manibus, & concinebant laudes DEI, ac defuncti, de quo loquor. Post ipsos sunt ingressi quidam Sancti ex Ordine sancti Dominici, & Sanctissima Virgo Domina Nostra, ac sanctus Thomas de Aquino, deducentes in medio animam Patris Magistri Fratris Laurentij, gestantis palmam in manibus, & redimiti pretiosâ coronâ, qui erat valde hilaris, contentus, resplendens, quòd jam in Cælo frueretur DEO. Sanctissima Virgo incepit loqui, & salutavit me, ac dixit: Soror, adduco tibi hîc istum virum generosum, qui est concionatus de mea Purissima Conceptione, eandemque publicè docuit, ac propterea illum fovi, & juvi, usque dum illum perducerem ad statum Gloriæ, quâ, ut vides, fruitur; & Dominus DEUS meus illi contulit talia auxilia, & subsidia in illius morbo, atque ipse tam bene est ijs usus, me adjuvante, ut potiatur jam bonis æternis, datâque sit ipsi palma & corona victoriæ. Deinde Sanctus Thomas idem dixit: Iste est vir generosus, qui tuitus est honorem meæ Domine, & ipsius purissimam Conceptionem. Ad hæc omnia sanctus Vir siluit, & cum ingenti gaudio ac lætitia me salutavit, dixitque: DEUS tibi rependat, Famula DEI, beneficium, quod mihi præstitisti, quia propter tuas preces, ac gemitus, quos DEUS exaudivit, eidem placuit, ut multi Religiosi meæ sacræ Religionis, & ego habuerim, ipsique habeant jam, hoc sanctum propositum, profitendi istam veritatem, Purissimæ Conceptionis sanctissimæ Virginis Domine Nostræ, immunis à peccato originali; & quia ego de illa sum concionatus, data mihi est hæc palma & corona. Valedixitque mihi dicendo: Volo tecum dividere istam palmam. Et decerpens ex illa unum ramulculum, dedit mihi ipsum, admovensque manum coronæ, sustulit ex ea gemmam splendidissimam, quam mihi tradidit, atque tam illum, quam hanc intromisit in me, ac addidit: Referes hanc visionem meis amicis ex meo Ordine, quibus tibi videbitur; nominavitque aliquos

Mmm a

speci.

speciatim. Ego me converti ad sanctissimam Virginem, & rogavi illam, ut me secum abduceret, neque me hinc relinqueret, eò quòd me jam tæderet vitæ. Respondit, necdum esse tempus, brevè tamen ad futurum. Ego, quasi per vim, volebam ire cum ipsius Majestate, ac tandem, ut me pacaret, duxit me secum viâ pacis ad Cælum, sui que compulsâ omnes præcedere; atque hoc modo vehementer puffedacta, quòd antecederem, venimus omnes ad cœlestem Patriam. Ego prima intravi ad conspectum DEI. Quia verecundabar, Divina Majestas vultu affabilissimo mihi dixit: Anima, quæ es? quare venis ad me? Tum humi prostrata, respondi: Ego sum Marina peccatrix. Bene veneris, respondit Dominus, & univit me secum, atque ita unitam me reduxit ad meum angulum.

Postea intellexi à DEO, hanc sanctam animam fuisse in Purgatorio tam modico tempore, ut solum adverteret, quid ibi tolleraretur, & prope nullam pœnam sustinerit. Dedit illi Dominus Purgatorium in lecto, & ipse habuit ac clicuit perfectissimos actus contritionis:

§. VI.

Tandem consideratis tot gratijs & inspirationibus, quibus impellebatur ad assumendos animos, & depositâ larvâ suc-

rum timorum, ad loquendum & scribendum quibuslibet de veritate ac voluntate DEI, quoad hoc negotium Purissima Conceptionis, ita inquit: DEUS mecum agit, sicut venator, habens falconem ligatum, qui videtur sibi non posse volare, & cui ille ostendit eminus escam, vocando ipsum ad se. DEUS relinquens meam animam, suis constrictam timoribus, ostendit illi escam suæ voluntatis ac beneplaciti, id quod ipsa quærit ac desiderat; sed propter vincula se modicum movet, & nullatenus volat. Hoc modo sum loquuta DEO, qui secretissimo interno alloquio mihi dixit: Ita docetur & instruitur, ac cibatur bonus falco, qui debet discere, quomodo præda sit apprehendenda, dextrè, agiliter, & secundum ingenium boni venatoris. Ex his verbis intellexi, DEUM per se, ac per suos Angelos consuevisse manifestare quædam plenumysterijs, ejusdemque Majestatem se occultare, dum videntur esse mandanda exequutioni, & abscondere mysterium tam diu & eo modo, quo ipsi placet, ut probet ac exerceat fidem animæ, cui tale quid pandit, vel propter alios altissimos fines suæ sapientiæ, conferendo illi claram & sufficientem cognitionem harum veritatum, ipsam probat ac humiliat, ita tamen, ut nullum illi remaneat dubium.

H***

